

Annettes moeder is ziek, maar wil geen hulp...

‘HOE KRIJG IK HAAR NAAR DE DOKTER?’

Annette (35) maakt zich grote zorgen om haar moeder. Hoewel het overduidelijk is dat ze iets mankeert, blijft haar moeder ontkennen dat ze ziek is en weigert ze naar de huisarts te gaan. Hoe krijgt Annette haar zover dat ze zich toch laat onderzoeken?

“Ik was al bijna twee weken niet bij mijn ouders geweest en schrok van mijn moeders gezicht toen ze de deur voor me opendeed. Ze glimlachte, maar de wallen onder haar ogen en haar grauwe gelaatskleur ontgingen me niet. Ik omhelsde haar en wreef met mijn hand over haar rug. Geschrokken trok ik mijn hand terug. Wat was ze mager! Ik kon haar ribben duidelijk voelen door de stof van haar truitje heen. ‘Kom binnen, schat,’ zei ze. ‘Het eten staat op. Nog een klein halfuurtje, dan is het klaar.’

Ik ging mijn moeder voor, de huiskamer in, en begroette mijn vader. Daarna ging ik zitten en mijn moeder vroeg wat ik wilde drinken. ‘Een colaatje, zoals gewoonlijk?’ vroeg ze. Ik knikte.

Mijn vaders ogen volgden mijn moeder terwijl ze naar de keuken liep. Hij had een zorgelijke frons tussen zijn wenkbrauwen.

‘Pap, is ze nog steeds ziek?’ fluisterde ik, toen mijn moeder buiten gehoorsafstand was.

Hij wuifde met zijn hand. ‘Kind, hou op. Het lijkt maar niet beter te worden. Maar ik mag er niets van zeggen. Als ik over een dokter begin, wordt ze boos.’

‘Dat is fraai, zeg!’ viel ik uit. ‘Als ze ziek is, moet ze toch gewoon naar de dokter?’

‘Ja, dat vind ik ook,’ zei mijn vader. ‘Maar je bent geweldig als je haar zover krijgt, hoor!’

Een halfuurtje later keek ik naar mijn moeder terwijl ze de tafel dekte en de pannen op tafel zette. Aan haar gezicht en haar motoriek zag ik dat het haar moeite kostte. ‘Mam, gaat het wel?’ vroeg ik bezorgd.

‘Natuurlijk, waarom zou het niet gaan?’ vroeg ze. Ze keek me aan met een quasi-verbaasde blik die me meteen het zwijgen oplegde.

Na het eten, waarbij ze maar een klein beetje had genomen, besloot ik het haar rechtstreeks te vragen. ‘Je ziet er niet zo goed uit, mam. Je bent bleek, het lijkt alsof je bent afgevalen en je beweegt niet zo soepel. Dus ik vroeg me af: ben je nog steeds ziek?’

Ze schudde ongeduldig haar hoofd. ‘Niets om je zorgen om te maken. Gewoon de nasleep van een griepje.’

‘Dat duurt anders wel erg lang, hoor,’ zei ik. ‘Ik vind het niet normaal en vind dat je even naar de dokter moet.’

Met een ruk stond ze op. ‘Wat je vindt, moet je naar de politie brengen,’ katte ze. ‘En nu wil ik er niets meer over horen. Ik ben een volwassen vrouw en kan heus wel op mezelf letten. Ik bepaal zelf wat ik doe.’

Die avond liet ik het onderwerp verder rusten, maar de volgende dag belde ik mijn vader. De situatie bleek nog zorgwekkender te zijn dan ik al had gedacht. Af en toe moest mijn moeder zonder aanleiding overgeven en ze ging 's avonds steeds vroeger naar bed. Klusjes waar ze voorheen haar hand niet voor omdraaide, legde ze steeds vaker met een smoesje bij mijn vader neer.

‘Eerst zei ze nog dat ze een tik van de griep had gehad,’ vertelde mijn vader. ‘Maar we zijn nu vier weken verder. Wel erg lang voor een griep. Maar zodra ik over een dokter begin, wordt ze woedend. Met nog geen tien paarden krijgen we haar daarheen!’

‘We kunnen de dokter toch ook laten komen?’ opperde ik.

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. ‘Als we dat doen, kijkt ze ons echt nooit meer aan,’ mompelde mijn vader uiteindelijk. Samen besloten we er nog even over na te denken en na afscheid te hebben genomen, hingen we op.

Dat gesprek met mijn vader was gisteren. Vannacht heb ik er slecht van geslapen. Ik heb de hele tijd aan mijn moeder liggen denken, want ik maak me grote zorgen. Ze is pas begin zestig en de klachten die ze heeft, horen niet bij een gewone griep. Er is iets anders aan de hand en eigenlijk ben ik bang dat het ernstig is.

Dat zij er niet over wil praten, maakt het lastig. Ik begrijp het wel, want ze heeft nooit iets van artsen moeten hebben, omdat ze als kind een traumatische ervaring in het ziekenhuis heeft gehad. Ze heeft artsen altijd al zo veel mogelijk gemedend. Mijn vader grapt altijd dat hij blij was dat ze de verloskundige toeliet toen ik geboren werd. In mijn kindertijd is ze wat dat betreft wel wat ontdooid en heeft ze de huisarts geraadpleegd als dat nodig was. Ook voor zichzelf: een keer met een polsbreuk na een val en een keer vanwege een pijnlijke slijmbeursontsteking. Beide keren had ze zo veel pijn dat ze niet meer kon functioneren.

Nu functioneert ze nog wel, maar een blinde kan nog zien dat ze achteruitgaat. Ik wil niet wachten tot ze echt niets meer kan. Ik vind dat ze haar afkeer opzij moet zetten, maar uit zichzelf zal ze dat niet zo snel doen, vrees ik. Is het oké om de huisarts te bellen en te vragen of zij een huisbezoek wil afleggen? Of kan ik mijn moeder op een andere manier overhalen om zich te laten onderzoeken?” ■